

A9-0119/2023

4.4.2023

MIETINTÖ

kalastuksen yhteishoidosta EU:ssa ja kalastusalan osallistumisesta
hoitotoimenpiteiden täytäntöönpanoon
(2022/2003(INI))

Kalatalousvaliokunta

Esittelijä: Clara Aguilera

SISÄLTÖ

	Sivu
EUROOPAN PARLAMENTIN PÄÄTÖSLAUSELMAESITYS	3
PERUSTELUT	14
TIEDOT HYVÄKSYMISESTÄ ASIASTA VASTAAVASSA VALIOKUNNASSA	16
LOPULLINEN ÄÄNESTYS NIMENHUUTOÄÄNESTYKSENÄ ASIASTA VASTAAVASSA VALIOKUNNASSA	17

EUROOPAN PARLAMENTIN PÄÄTÖSLAUSELMAESITYS

kalastuksen yhteishoidosta EU:ssa ja kalastusalan osallistumisesta hoitotoimenpiteiden täytäntöönpanoon (2022/2003(INI))

Euroopan parlamentti, joka

- ottaa huomioon Euroopan unionista tehdyn sopimuksen (SEU) 11 artiklan,
 - ottaa huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT) 349 artiklan,
 - ottaa huomioon 25. heinäkuuta 2001 annetun komission tiedonannon ”Eurooppalainen hallintotapa – Valkoinen kirja” (COM(2001)0428),
 - ottaa huomioon 11. joulukuuta 2019 annetun komission tiedonannon Euroopan vihreän kehityksen ohjelmasta (COM(2019)0640),
 - ottaa huomioon yhteisestä kalastuspolitiikasta, neuvoston asetusten (EY) N:o 1954/2003 ja (EY) N:o 1224/2009 muuttamisesta sekä neuvoston asetusten (EY) N:o 2371/2002 ja (EY) N:o 639/2004 ja neuvoston päätöksen 2004/585/EY kumoamisesta 11. joulukuuta 2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1380/2013¹,
 - ottaa huomioon läntisen Välimeren pohjakalakantoja hyödyntäviä kalastuksia koskevasta monivuotisesta suunnitelmasta ja asetuksen (EU) N:o 508/2014 muuttamisesta 20. kesäkuuta 2019 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2019/1022²,
 - ottaa huomioon komission ehdotuksen Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi luonnon ennallistamisesta (COM(2022)0304),
 - ottaa huomioon YK:n elintarvike- ja maatalousjärjestön (FAO) ohjekirjan kalastuksen yhteishoidon tehokkuuden arvioinnista,
 - ottaa huomioon työjärjestyksen 54 artiklan,
 - ottaa huomioon kalatalousvaliokunnan mietinnön (A9-0119/2023),
- A. katsoo, että yhteisellä kalastuspolitiikalla (YKP) olisi varmistettava, että kalastustoiminnalla edistetään ekologista, taloudellista ja sosiaalista kestävyyttä pitkällä aikavälillä, sekä lisättävä tuottavuutta ja edistettävä kohtuullista elintasoa kalastusalueilla;
- B. ottaa huomioon, että YK:n kestävä kehitys tavoitteiden tavoitteessa 14 pyritään säilyttämään meret ja merten tarjoamat luonnonvarat sekä edistämään niiden kestävää käyttöä kestävä kehitys hyväksi; toteaa, että tähän sisältyy pienimuotoista

¹ EUVL L 354, 28.12.2013, s. 22.

² EUVL L 172, 26.6.2019, s. 1.

kalastusta harjoittavien kalastajien pääsy merten tarjoamiin luonnonvaroihin ja markkinoille;

- C. ottaa huomioon, että yhteisestä kalastuspolitiikasta 11. joulukuuta 2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1380/2013 johdanto-osan 14 kappaleessa todetaan, että ”on tärkeää, että yhteisen kalastuspolitiikan hallinnointi perustuu hyvän hallinnon periaatteisiin”; ottaa huomioon, että näitä periaatteita täsmennetään asetuksessa ja erityisesti sen 3 artiklassa, jossa korostetaan parhaisiin käytettävissä oleviin tieteellisiin lausuntoihin perustuvaa päätöksentekoa ja erityisesti neuvoa-antavan toimikunnan roolia, sidosryhmien laajaa osallistumista ja pitkän aikavälin näkökulmaa;
- D. ottaa huomioon, että yhteishoito voi toimia vain, jos toissijaisuusperiaatetta noudatetaan; katsoo, että Euroopan unionilla voisi olla edistävää rooli yhteishoidon mahdollistamisessa;
- E. ottaa huomioon, että Euroopan vihreän kehityksen ohjelmaan ja vuoteen 2030 ulottuvaan biodiversiteettistrategiaan sisältyy erityisiä sitoumuksia ja toimia, esimerkiksi laajemman suojelualueiden verkoston perustaminen maalle ja merelle kaikkialla EU:ssa ja Natura 2000 -alueiden laajentaminen; ottaa huomioon, että ehdotetussa EU:n luonnon ennallistamista koskevassa laissa ehdotetaan, että luonnon ennallistamista koskevia oikeudellisesti sitovia tavoitteita sovelletaan kaikkiin jäsenvaltioihin vuoteen 2030 mennessä vähintään 20 prosentissa EU:n maa- ja merialueista ja että ne kattavat viime kädessä kaikki ekosysteemit, jotka tarvitsevat ennallistamista vuoteen 2050 mennessä;
- F. ottaa huomioon, että kalastuksen yhteishoidon täytäntöönpanosta on lukuisia onnistuneita esimerkkejä jäsenvaltioissa, kuten Espanjassa (Galicia, Katalonia ja Andalusia), Portugalissa (Algarve ja Peniche-Nazaré), Ruotsissa (Kosterhavet), Alankomaissa, Italiassa (Torre Guaceto), Ranskassa (Île de Sein ja CoGeCo-hanke) ja Kroatiaassa (Telašćica ja Lastovo);
- G. ottaa huomioon, että EU:n ehdokasmaissa, kuten Turkissa (EU SMAP III -hanke, joka saatiin päätökseen vuonna 2009 Gökovan Bayssa, ja seuraava SAD-Rubicon-hanke), sekä kolmansissa maissa, kuten Senegalissa, jossa meritursaan ja langustin kalastukseen sovelletaan yhteishoitoa, sekä Aasian maissa, kuten Bangladeshissa, Kambodžassa, Filippiineillä ja Sri Lankassa, on myös lukuisia myönteisiä esimerkkejä;
- H. ottaa huomioon, että syrjäisimmillä alueilla on valtava merkitys EU:n meriulottuvuuteen ja että niiden laajat talousvyöhykkeet muodostavat yli puolet EU:n talousvyöhykkeestä³;
- I. ottaa huomioon, että lähes 80 prosenttia EU:n biologisesta monimuotoisuudesta sijaitsee tällä hetkellä syrjäisimmillä alueilla ja merentakaisilla alueilla⁴;

³ 3. toukokuuta 2022 annettu komission tiedonanto ”Asetetaan ihmiset etusijalle, varmistetaan kestävä ja osallistava kasvu ja hyödynnetään EU:n syrjäisimpien alueiden mahdollisuudet” (COM(2022)0198).

⁴ Euroopan parlamentin päätöslauselma 9. kesäkuuta 2021 vuoteen 2030 ulottuvasta EU:n biodiversiteettistrategiasta: Luonto takaisin osaksi elämäämme (EUVL C 67, 8.2.2022, s. 25).

- J. katsoo, että on tarpeen ottaa huomioon pienimuotoisen kalastuksen erityispiirteet joillakin Euroopan alueilla, erityisesti syrjäisimmillä alueilla, koska siinä käytetään valikoivia pyydyksiä, joiden ympäristövaikutukset ovat vähäisemmät; ottaa huomioon, että ala on tärkeä rannikkoalueiden työllisyyden varmistamiseksi ja kohtuullisen elintason takaamiseksi paikallisyhteisöille⁵;
- K. katsoo, että kalastuksen yhteishoidon yleisperiaatetta voidaan edistää sekä EU:n että kansallisella tasolla annettavalla tuella ja suuntaviivoilla;
- L. ottaa huomioon, että tietyillä jäsenvaltioilla ja alueilla on oikeudellinen kehys yhteishoitoa varten; ottaa huomioon, että EU:n lainsäädäntöä ei kuitenkaan vielä ole ja on vain muutamia välineitä, joilla helpotetaan yhteishoitomekanismien täytäntöönpanoa, vaikka yhteishoitoa käytetään joidenkin kalastusten hoitoon monissa EU:n jäsenvaltioissa, ja siihen sovelletaan sääntöjä, jotka ovat täysin nykyisen YKP:n mukaisia;
- M. ottaa huomioon, että joissakin tapauksissa perinteisellä hoidolla on onnistuttu vaihtelevasti kantojen parantamisessa ja työllisyyden ylläpitämisessä;
- N. toteaa, että kalastushoitoa ei voida pitää erillään muista meriympäristöön ja rannikkoyhteisöihin liittyvistä näkökohdista, joihin viitataan kaikkialla yhteistä kalastuspolitiikkaa koskevassa asetuksessa (EU) N:o 1380/2013 ja joista säädetään sen tavoitteita koskevassa 2 artiklassa;
- O. ottaa huomioon, että meriympäristöä ja kalastusta koskevien tietojen hankkiminen ja kerääminen on vaikeaa; katsoo, että kalastusalan osallistuminen tähän työhön siten, että toiminnassa suoraan mukana olevat osallistuvat siihen, on tärkeää kaikille julkisille ja yksityisille tutkimuselimille unionin tasolla, kuten yhteisestä kalastuspolitiikasta annetun asetuksen (EU) N:o 1380/2013 25 artiklassa säädetään;
- P. ottaa huomioon, että kaikissa edellä mainituissa yhteishoitotapauksissa kalastajan roolin muuttaminen sääntöjä noudattavasta passiivisesta toimijasta kalastushoidosta vastaavaksi aktiiviseksi toimijaksi, joka noudattaa sovittuja sääntöjä, on olennaisen tärkeää tehtyjen aloitteiden onnistumisen kannalta, sillä se auttaa ymmärtämään niitä paremmin, puolustamaan niitä ja valvomaan niiden noudattamista sekä hallinnoimaan kalastusmenetelmiään ekosysteemilähtöisessä lähestymistavassa ja ymmärtämään oman kalastuksensa merkityksen ekosysteemeissä; ottaa huomioon, että kalastajien roolia ”merten suojelijoina” korostaa esimerkiksi heidän osallistumisensa kohdennettuun päätöksentekoon, merten roskaantumisen vähentämiseen ja muovin keräämiseen merellä;
- Q. ottaa huomioon, että kalastusala, erityisesti pienimuotoinen kalastus, on keskeisessä asemassa meriympäristön ja kalakantojen seurannassa ja tuottaa erittäin hyödyllisiä ja merkityksellisiä tietoja päätöksentekoa varten;
- R. katsoo, että tarvitaan tieteellistä työtä, jolla saadaan säännöllistä ja ajantasaistettua tietoa, jotta voidaan antaa neuvoja toimenpiteistä, joita on toteutettava yhteisten

⁵ Euroopan parlamentin päätöslauselma 12. huhtikuuta 2016 pienimuotoisen rannikkokalastuksen innovoinnista ja monipuolistamisesta kalastuksesta riippuvaisilla alueilla (EUVL C 58, 15.2.2018, s. 82).

kalavarojen vastuullisen käytön varmistamiseksi, kuten yhteistä kalastuspolitiikkaa koskevan asetuksen (EU) N:o 1380/2013 26 ja 27 artiklassa säädetään;

- S. katsoo, että tuottavan ja pitkällä aikavälillä kestäväen järjestelmän on oltava biologisesti järkevä ja tasapainoinen, jotta voidaan varmistaa lajien välinen tasapaino, joka mahdollistaa kantojen säilyttämisen nyt ja tulevaisuudessa; katsoo, että tätä varten on käytettävä kuhunkin tapaukseen mukautettua parasta olemassa olevaa kalavarojen hoidon järjestelmää, ja toteaa, että edellä kuvatut tapaukset osoittavat, että tässä onnistutaan yhteishoitojärjestelmillä;
- T. ottaa huomioon, että vuonna 2017 arvioitiin, että vähintään yhdeksän miljoonaa ihmistä harjoitti virkistyskalastusta Euroopassa ja että merten virkistyskalastusala tuotti lähes 100 000 kokoaikavastaavaa työpaikkaa, joiden vuotuinen taloudellinen kokonaisvaikutus on 10,5 miljardia euroa; ottaa huomioon, että virkistyskalastajat käyttävät meriä ja niiden luonnonvaroja; ottaa huomioon, että virkistyskalastus tarjoaa taloudellisia mahdollisuuksia rannikkoyhteisöille;
- U. ottaa huomioon, että eurooppalaisesta hallintotavasta annetussa valkoisessa kirjassa todetaan, että politiikasta ei pitäisi enää päättää ylhäältä käsin ja että EU:n legitimiys on riippuvainen kansalaisten osallistumisesta ja että unionin toimintajärjestelmästä on tehtävä avoimempi, sillä osallistuminen riippuu siitä, miten ihmiset voivat ottaa osaa julkiseen keskusteluun ja että tätä varten suurelle yleisölle on tiedotettava aktiivisemmin EU-asioista; ottaa huomioon, että valkoisessa kirjassa ehdotetaan myös paikallisjärjestöjen osallistumista päätöksentekoon ja joustavuuden lisäämistä tiettyjen sellaisten unionin poliitikkojen täytäntöönpanossa, joilla on voimakas alueellinen vaikutus; ottaa huomioon, että tarkistetussa yhteisessä kalastuspolitiikassa otettiin käyttöön alueellistamisen käsite ja laajennettiin neuvoo-antavien toimikuntien tehtäviä sidosryhmien kuulemista varten;
- V. ottaa huomioon, että läntisen Välimeren pohjakalakantoja hyödyntäviä kalastuksia koskevasta monivuotisesta suunnitelmasta 20. kesäkuuta 2019 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2019/1022 9 artiklan 10 kohdassa säädetään jo, että jäsenvaltiot voivat asetuksen (EU) N:o 1380/2013 3 artiklassa vahvistettujen hyvän hallinnon periaatteiden mukaisesti edistää paikallistasolla osallistavia hoitojärjestelmiä suunnitelman tavoitteiden saavuttamiseksi ja että yhteishoito on yksi osallistavan hoidon muoto;
- W. toteaa, että osallistavana ja yhteisvastuullisena mallina yhteishoito on avoimempi ja ennakoivampi ja yhtä demokraattinen ja auttaa luomaan koulutussynergioita yhteisen omaisuuden hallinnoimista ja vastuuvollisuutta varten, luomaan luottamuksen verkostoja, vähentämään konflikteja ja torjumaan vastahakoisuutta innovaatioiden käyttöönottoon kalastushoidossa;
- X. ottaa huomioon, että kalastajajärjestöillä, kuten *cofradías*, *comités des pêches* tai *prud'homies de pêcheurs*, voisi olla tärkeä rooli yhteishoitojärjestelmien kehittämisessä ja täytäntöönpanossa; ottaa huomioon, että joissakin jäsenvaltioissa *cofradías* ovat pitkään toimineita tuottajia edustavia järjestöjä ja että niiden yhteiskunnallinen rooli rannikkoyhteisöjen ylläpitämisessä on olennaisen tärkeä; ottaa huomioon, että tästä

huolimatta niitä ei ole vielä tunnustettu yhteisöiksi, jotka voivat saada tukea Euroopan meri-, kalatalous- ja vesiviljelyrahastosta (EMKVR);

- Y. ottaa huomioon, että kalastajilla tärkeimpinä sidosryhminä ja tuottajajärjestöillä on keskeinen rooli YKP:n keskeisten tavoitteiden saavuttamisessa elintarviketurvan, kestäväen enimmäistuoton, kiintiöiden hallinnoinnin, markkinoinnin ja teknisten säilyttämistoimenpiteiden osalta; toteaa, että ne tarjoavat lisäksi hyvän esimerkin EU:n kalastuksenhoidosta ottamalla käyttöön hoitotoimenpiteitä kalastajien yhteisillä päätöksillä, järjestämällä kalastustoimintaa markkinoiden vaatimusten mukaisesti ja tekemällä yhteistyötä useiden sidosryhmien kanssa hoitotoimenpiteiden toteuttamiseksi paikallistasolla;
- Z. ottaa huomioon, että naisten vähäinen edustus ja osallistuminen kalastuksenhoitoon heikentää kestävyyttä ja kehitystä;

Yhteishoito yhteisen kalastuspolitiikan tavoitteiden edistäjänä

1. kiinnittää huomiota siihen, että kalastuksen yhteishoitojärjestelmissä otetaan huomioon yhteisen kalastuspolitiikan jakoperusteet ja hyödynnetään kollektiivista tietämystä ja että yhteishoitojärjestelmät kattavat kaikki toimijat, jotka hyötyvät yhteisistä kalavaroista ja YKP:n kalastuksenhoidon periaatteista, ja edistävät näin asetuksen (EU) N:o 1380/2013 2 artiklassa vahvistettujen tavoitteiden saavuttamista;
2. ottaa huomioon, että kaikissa analysoiduissa yhteishoidosta annetuissa esimerkitapauksissa kalavarojen ympäristökestävyydessä on selvästi potentiaalia parempaan siten, että säilytetään toiminnan taloudelliset ja sosiaaliset hyödyt, kun yhteiskunnalliset ja talouden toimijat ovat osallistuneet suoraan päätöksentekoon yhteishoitojärjestelmissä; katsoo, että yhteishoitojärjestelmien on todettu kestäväen paremmin mahdollisia häiriöitä, kuten esimerkiksi covid-19-pandemiaa, ja ne ovat vähentäneet konflikteja ja sujuvoittaneet kalastuksenhoitoa koskevaa päätöksentekoa edistäen demokratisoitumista, avoimuutta, luottamusta ja sääntöjen noudattamista;
3. huomauttaa, että yhteishoidon on osoitettu edistävän hallinnon, asiaankuuluvien sidosryhmien ja tutkimuslaitosten välistä yhteisymmärrykseen perustuvaa päätöksentekoa, sillä näiden olisi aina toimittava yhteisen kalastuspolitiikan periaatteiden ja muiden asiaa koskevien säädösten mukaisesti ja soveltaen kaikissa tapauksissa ennalta varautuvaa lähestymistapaa sen varmistamiseksi, että kalavaroja hyödynnetään täysin kestäväällä tavalla kohdelajien kestäväen enimmäistuoton perusteella; korostaa, että tämän tyyppinen hoito ja päätöksenteko ovat olleet tärkeä tekijä toteutettaessa onnistuneita suojelutoimenpiteitä, kuten suojeltuja merialueita ja muita tehokkaita alueperusteisia suojelutoimenpiteitä;
4. korostaa, että virkistyskalastus olisi myös sisällytettävä yhteishoitojärjestelmiin, jotka kattavat sekä käyttäjät että taloudelliset toimijat, jotka osaltaan tuottavat sosioekonomisia hyötyjä yhteisöille; toteaa, että yhteishoidon täytäntöönpano YKP:ssä tarjoaa myös mahdollisuuden virkistyskalastuksen parempaan huomioon ottamiseen ja hallintointiin tässä politiikassa;

5. korostaa, että yhteishoitojärjestelmiä toteutetaan kalastustoiminnan tasolla, mutta ne voivat toimia myös rajat ylittävissä tilanteissa ja kattaa erilaisia maantieteellisiä alueita, ja niissä otetaan huomioon ympäristö, jossa toiminta tapahtuu, minkä vuoksi niissä sovelletaan kokonaisvaltaista lähestymistapaa; toteaa tässä yhteydessä, että yhteishoitojärjestelyt voisivat myös tarjota mekanismeja kiintiöiden vaihtojärjestelyjä varten;
6. panee merkille mahdollisten yhteishoitojärjestelyjen jatkumon, joka kattaa erilaiset kumppanuusjärjestelyt ja vallan jakamisen asteet;
7. korostaa, että tutkimuslaitosten suora osallistuminen yhteishoitojärjestelmiin parantaa tieteellisen tiedon keruuta; korostaa, että tämä järjestelmä mahdollistaa sellaisten tietojen ja tietämyksen tuottamisen, joita voi muuten olla hankala saada, kun otetaan huomioon kaikkien osapuolten (hallinto, toimiala ja tutkijat) läheinen suhde (ns. kolmoiskierremalli), ja että näin voidaan kehittää niiden kaikkien valmiuksia käyttää näitä tietoja nopeiden ja tehokkaiden vastausten tarjoamiseksi kaikkiin kalastukseen mahdollisesti vaikuttaviin kysymyksiin; panee tässä yhteydessä merkille, että EU:n varoilla voi olla tärkeä rooli tutkimuksen ja tiedonkeruun rahoittamisessa, ja kehottaa jäsenvaltioita varmistamaan rahoitusmahdollisuuksien sisällyttämisen EU:n varojen kansalliseen täytäntöönpanoon;
8. korostaa, että yhteishoito auttaa myös luomaan edellytykset kalastusalan taloudelliselle elinkelpoisuudelle ja kilpailukyvyille, takaamaan riittävän elintason kalastustoiminnasta riippuvaisille ihmisille ja varmistamaan, että sekä kuluttajien että tuottajien edut tulevat otetuiksi huomioon;
9. korostaa, että tuottajajärjestöjä, *cofradias*, ja muita järjestöjä, kuten *comités des pêches*, voidaan ja pitäisi käyttää yhteishoidon avaintekijöinä; korostaa, että tällaisten järjestöjen keskeinen rooli kalastuksenhoidossa olisi tunnustettava ja sitä olisi vahvistettava, myös EMKVR:n tuella;
10. korostaa, että yhteishoito edistää LIS-kalastuskäytännöistä luopumista, sillä toimialan ja hallinnon mukanaolo helpottaa väärinkäytösten tunnistamista, ymmärtämistä ja torjumista, myös siten, että käytössä on asianmukaiset ja tehokkaat valvontamenettelyt;
11. korostaa syrjäisimpien alueiden keskeistä roolia laittoman, ilmoittamattoman ja sääntelemättömän kalastuksen ja valtamerten pilaantumisen torjunnassa, kun otetaan huomioon niiden erinomainen sijainti laajalla alueella Atlantilla ja Intian valtamerellä; toteaa, että niille on annettava paremmat valmiudet täytäntöönpano- ja seurantaohjelmien toteuttamiseen;
12. korostaa, että on tärkeää panna täysimääräisesti täytäntöön yhteisestä kalastuspolitiikasta annetun asetuksen (EU) N:o 1380/2013 17 artikla, jotta voidaan tukea yhteishoitomalleja, joiden mukaan jäsenvaltioiden on käytettävä saatavilla olevia kalastusmahdollisuuksia jakaessaan avoimia ja puolueettomia perusteita, mukaan lukien luonteeltaan ympäristöön liittyvät, sosiaaliset ja taloudelliset perusteet; ottaa huomioon, että näihin perusteisiin voivat kuulua kalastuksen vaikutus ympäristöön, sääntöjen noudattamisen historia, merkitys paikallisessa taloudessa ja poikkeukselliset saalismäärät;

13. toteaa, että yhteishoito voi olla hyödyllinen väline ympäristötietojen keruun parantamisessa ja sen varmistamisessa, että hoitotoimenpiteet mukautetaan yksittäisten kalastusalueiden erityispiirteisiin, mikä lisää kalastajien hyväksyntää ja parantaa sääntöjen noudattamista; korostaa, että sitä on käytettävä tietojen saatavuuden parantamiseen ja toimenpiteisiin, joilla minimoidaan sivusaaliiden vaikutukset herkkiin lajeihin;
14. korostaa, että yhteishoidon lähestymistapoihin olisi sisällytettävä kaikkien sidosryhmien, myös EU:n kalastusalueilla työskentelevien kolmansien maiden kansalaisten ammattiliittojen edustajien, kuuleminen, ja että tällä on merkittäviä vaikutuksia työoloihin ja työntekijöiden oikeuksiin;
15. kiinnittää huomiota siihen, että yhteishoitojärjestelmien täytäntöönpanotapauksista ei ole EU:ssa tai muualla maailmassa tehty yhdenmukaista arviointia, jossa yksilöitäisiin yhteishoitojärjestelmän tärkeimmät tekijät; kehottaa komissiota arvioimaan esimerkiksi kalastuksen yhteishoidosta unionissa, jotta voidaan tunnistaa parhaat käytännöt, erityisesti silloin, kun ne koskevat asiaankuuluvien sidosryhmien tehokasta osallistumista päätöksentekoprosessiin, ja hyväksymään yhteishoidon vaiheittaisen käyttöönoton muissa kalastuksissa ja alueellisissa kalastuselimissä, joihin se osallistuu;

Yhteishoidon suurimmat esteet unionissa ja mahdolliset ratkaisut

16. korostaa, että kalastuksen yhteishoitojärjestelmien täytäntöönpanoa helpottavan EU:n lainsäädännön ja välineiden puuttuminen on katsottu esteeksi, jonka vuoksi jotkin jäsenvaltiot eivät voi käyttää tätä kalastushoitomenetelmää, koska tällainen lainsäädäntö ja välineet riippuvat ainoastaan toimivaltaisten viranomaisten erityisestä sitoutumisesta; korostaa, että joustavuus on tärkeää kaikessa uudessa EU:n lainsäädännössä, jotta voidaan ylläpitää nykyisiä käytäntöjä ja perinteitä ja tarjota uusia välineitä, kuten parhaiden käytäntöjen vaihtoa jäsenvaltioiden ja asianomaisten sidosryhmien välillä, mikä on tärkeä askel yhteishoitojärjestelmien käytön laajentamisessa;
17. korostaa, että yhteishoitomallien ja niiden täytäntöönpanoa helpottavien sääntelytoimien vaihtamiseksi ja kehittämiseksi ei ole asianmukaisia välineitä, esimerkiksi foorumeja; toteaa, että tämä vaikeuttaa asianmukaisten mallien täytäntöönpanoa eri jäsenvaltioissa, vaikka alalla ja hallinnossa saattaa olla kiinnostusta soveltaa niitä tietyllä alueella;
18. pyytää komissiota laatimaan kalastuksen yhteishoitoa koskevan ei-sitovan vapaaehtoisen sääntelykehityksen, jonka olisi tarjottava tarvittavaa joustavuutta nykyisten käytäntöjen ja perinteiden säilyttämiseksi, sekä arvioimaan, miten näitä käytäntöjä voitaisiin kannustaa ja helpottaa toissijaisuusperiaatte huomioon ottaen jäsenvaltioissa ja kolmansissa maissa olemassa olevien onnistuneiden esimerkkien pohjalta;
19. pyytää komissiota ottamaan huomioon jäsenvaltiot, joilla on syrjäisimpiä alueita, ja erityisesti lajit, jotka ovat ratkaisevan tärkeitä kullekin näistä alueista, ehdottaessaan suurimpia sallittuja saaliita ja kiintiöitä koskevia vuotuisia sääntöjä; huomauttaa, että kaikissa hoitokehyksissä olisi edistettävä kalastuskiintiöiden parempaa hallinnointia syrjäisimpien alueiden ja asianomaisten jäsenvaltioiden välillä ottaen huomioon kunkin syrjäisimmän alueen erityispiirteet; korostaa, että kun otetaan huomioon kalastusalan

merkitys syrjäisimmillä alueilla, jäsenvaltioiden on annettava oikea-aikaista tietoa kiintiöiden käytön kehityksestä, jotta nämä alueet voivat pitää toimialan ajan tasalla ja hallinnoida laivastojaan paremmin;

20. korostaa, että parempien yhteishoitojärjestelmien varmistamiseksi tarvitaan selkeitä sääntöjä, joilla voidaan toteuttaa kaikki yhteishoidon hyvän toiminnan kannalta tarpeelliset edellytykset, kuten yhteishoitokomiteoiden perustaminen ja tarve vauhdittaa täytäntöönpanotoimia, sillä on ilmaistu huolta siitä, että lainsäädäntökehys ei ole tällä hetkellä tarpeeksi selkeä joillakin alueilla, mikä tarkoittaa, että perustamiseen ja täytäntöönpanoon kuluu pitkä aika, vaikka ratkaisuja tarvitaan nimenomaan lyhyellä ja keskipitkällä aikavälillä;
21. huomauttaa, että selkeiden pitkäaikaisten välineiden ja säännösten puute voivat vaarantaa kalastuksen yhteishoitohankkeiden onnistuneen toteuttamisen, sillä se edellyttää keskipitkän ja pitkän aikavälin prosesseja ja sitoutunutta johtajuutta, minkä vuoksi EU:n sitoutuminen tähän järjestelmään on keskeisen tärkeää;
22. korostaa neuvoo-antavien toimikuntien erityistä roolia varmistettaessa sidosryhmien osallistuminen EU:n päätöksentekoprosessiin; kannustaa komissiota jatkamaan yhteistyötä neuvoo-antavien toimikuntien kanssa ja varmistamaan asianmukaisen palautteen niiden suosituksista; pyytää komissiota harkitsemaan vuosikertomusta siitä, miten neuvoo-antavien toimikuntien suositukset on otettu huomioon; korostaa, että on tärkeää, että kaikki sidosryhmät osallistuvat neuvoo-antaviin toimikuntiin ja antavat panoksensa asiaa koskeviin suosituksiin;
23. korostaa neuvoo-antavien toimikuntien työn merkitystä kalastuksenhoitoa koskevassa päätöksentekoprosessissa; kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita lisäämään osallistumista neuvoo-antavan toimikunnan kokouksiin ja tiedottamaan paremmin niiden antamien neuvojen merkityksestä; katsoo, että neuvoo-antavien toimikuntien roolia on kehitettävä edelleen;
24. panee merkille, että pienimuotoista kalastusta harjoittavilta kalastajilta puuttuu usein teollisen kalastuksen resurssit ja keinot osallistua menestyksekkäästi lainsäädäntöprosessiin, mikä on perinteisesti johtanut merkittävään eriarvoisuuteen kansallisissa kalastuspolitiikan kehityksissä;
25. kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita edistämään EMKVR:n sääntöjen puitteissa sitoutumista kalastuksen yhteishoitomalleihin, joihin osoitetaan riittävä rahoitus niiden toimintamenojen kattamiseksi;
26. korostaa, että tuottajajärjestöt ovat tärkeitä myös kalastuksenhoitoon onnistumisen kannalta, koska niillä on alhaalta ylöspäin suuntautuva lähestymistapa, jossa korostetaan yhteisön osallistumista ja ruohonjuuritason liikkeitä;
27. toteaa, että unionin kehityksen kehittäminen yhteishoitoon on mahdollista nykyisen YKP:n puitteissa, mutta tällaista kehystä ei ole vielä kehitetty;

Kalastuksen yhteishoidon sisällyttäminen yhteisen kalastuspolitiikan tulevaan uudistamiseen

28. kannattaa sitä, että yhteishoito sisällytetään asianmukaisesti YKP:n tuleviin tarkistuksiin, sillä FAO määrittelee yhteishoidon kumppanuusjärjestelyksi, jossa paikallisten luonnonvarojen käyttäjien yhteisö (kalastajat) ja valtio, tarvittaessa muiden sidosryhmien (laivanomistajat, kalakauppiat, kalanjalostajat, laivanrakentajat, liike-elämän edustajat jne.) ja ulkopuolisten toimijoiden (valtiosta riippumattomat järjestöt, akateemiset laitokset ja tutkimuslaitokset) tuella ja avulla jakavat vastuun kalastuksen hoidosta ja sitä koskevan toimivallan; huomauttaa, että tämä on tehtävä toissijaisuusperiaatetta noudattaen ja huolehtien siitä, että jo käytössä olevia erilaisia yhteishoitomalleja ei heikennetä, ja varmistaen, että kaikkia asiaankuuluvia sidosryhmiä, kuten kalastajia, viranomaisia ja tiedeyhteisöä, kuullaan asianmukaisesti ja ne otetaan mukaan päätöksentekoprosessiin;
29. kehottaa jäsenvaltioita tukemaan kalastuksen yhteishoitojärjestelmien kehittämistä panemalla välittömästi täytäntöön kansalliset ja oikeudelliset kehykset, jotka perustuvat muissa jäsenvaltioissa havaittuihin parhaisiin käytäntöihin ja joita komissio tukee;
30. toteaa, että monissa maailman maissa kalastuksenhoito perustuu pääasiassa ylhäältä alaspäin suuntautuvaan valtiokeskeiseen lähestymistapaan, jossa keskitytään teolliseen tai laajamittaiseen kalastukseen, taloudelliseen tehokkuuteen ja ympäristökestävyyteen; katsoo, että tämä lähestymistapa ei ole aina asianmukainen, kun otetaan huomioon alueiden väliset erot ja erityispiirteet pienimuotoisen kalastuksen kaltaisissa laivastonosissa, jotka hyötyisivät suuresti kalastusyhteisön osallistumisesta kalastushoidon välineisiin, eikä se ole myöskään ollut paras lähestymistapa puoliteollisessa ja teollisessa kalastuksessa;
31. korostaa, että tutkimuksen sisällyttäminen meriä koskevaan yhteiskuntatieteeseen on ratkaisevan tärkeää, jotta voidaan ohjata osallistavampien ja oikeudenmukaisempien kalastushoidon lähestymistapojen ja käytäntöjen kehittämistä;
32. korostaa, että kalavarojen hoidossa käytettävän välineen valinta riippuu suuresti hallituksista, vaikka maailmanlaajuiset kokemukset osoittavat, että erilaiset kumppanuusmuodot hallinnon, toimialan ja kalastajien välillä ovat niitä, jotka vahvistavat hoitoa ja tuovat ympäristöön, yhteiskuntaan ja talouteen liittyviä etuja; korostaa, että jo vuonna 1987 julkaistussa ympäristön ja kehityksen maailmankomission raportissa ”Our Common Future”, joka tunnetaan yleisesti Brundtlandin raporttina, todettiin, että kestävä kehitys ja siten myös luonnonvarojen kestävä hoidon saavuttamiseksi yhteisöillä olisi oltava paremmat mahdollisuudet päästä mukaan osallistumaan yhteisiin resursseihin vaikuttaviin päätöksiin ja saada lisää vastuuta aina yhteistyössä asianomaisten hallintojen ja järjestöjen kanssa; korostaa tässä yhteydessä, että on tärkeää soveltaa toissijaisuusperiaatetta, jotta taataan, että päätökset tehdään asianmukaisella hallintotasolla ja näin varmistetaan asiaankuuluvien sidosryhmien asianmukainen osallistuminen;
33. toistaa, että kalastuksen yhteishoito on jo olemassa ja että se on onnistunut monissa tunnetuissa tapauksissa; toteaa, että ne perustuvat erilaisiin oikeudellisiin kehyksiin sekä paikallisella tasolla, kuten Galiciassa, Kataloniassa ja Andalusiassa Espanjassa, että valtion tasolla, kuten Portugalissa, Italiassa, Ranskassa, Ruotsissa, Kroatiaassa ja Alankomaissa; korostaa, että kokemusten ja hyvien esimerkkien puute unionin tasolla estää tämän järjestelmän soveltamisen muilla alueilla ja muissa maissa;

34. korostaa, että tiettyjä alueita varten on myös kehitettävä rajat ylittäviä yhteishoitovälineitä komission tuella ja osallistumisella; huomauttaa tässä yhteydessä esimerkkinä Ranskan, Yhdistyneen kuningaskunnan ja Kanaalisaarten välisestä järjestelystä, jonka tarkoituksena on hoitaa kalastusta alueella ja joka on ollut keskitetympi brexitin jälkeen; kehottaa jälleen EU:n ja Yhdistyneen kuningaskunnan kauppaja- ja yhteistyösopimuksen mukaista kumppanuusneuvostoa harkitsemaan erilaisia yhteistyöjärjestelyjä kruunun alaisuuteen kuuluvien alueiden vesillä; korostaa tässä yhteydessä, että aiemmat Granvillenlahden sopimuksen mukaiset järjestelyt voisivat toimia perustana kumppanuusneuvoston sääntöjen tuleville mukautuksille;
35. pitää valitettavana, että sidosryhmät eivät osallistu riittävästi kalastuksenhoitoon kolmansien maiden kanssa kiintiöiden jakamisen, suurimman sallitun saaliin tai teknisten toimenpiteiden osalta; vaatii komissiota toteuttamaan roolinsa EU:n edustajana suhteissa kolmansiin maihin, jotta se voi ehdottaa tehostettuja osallistavia hallinnointimalleja ja yhteishoitoa rajatylittävissä tilanteissa kolmansien maiden kanssa;
36. korostaa, että Euroopan unionin osalta yhteishoito ja vastaavat käsitteet, kuten yhteishallinta tai osallistava hoito, mainitaan EU:n eri säädösten johdanto-osassa, mutta asiasta ei ole annettu loppuun asti kehitettyjä säännöksiä; korostaa tarvetta lisätä keskustelua tämän kalastuksenhoitojärjestelmän edellyttämien erityistoimenpiteiden edistämiseksi, jotta voidaan hyötyä eduista, joita yhteishoito on jo tuottanut eri alueilla ja eri tapauksissa;
37. korostaa, että Euroopan unioni voisi edistää yhteishoidon täytäntöönpanoa; korostaa, että EU:n yhteishoitotoimissa olisi keskityttävä aloitteiden mahdollistamiseen paikallisella, alueellisella ja kansallisella tasolla sekä parhaiden käytäntöjen vaihtoon;
38. korostaa, että yhteishoidon onnistumisen varmistamiseksi tarvitaan edustusjärjestelmiä ja monialainen komitea, jossa ainakin kaikki kalastuksenhoidon sidosryhmät ovat edustettuina ja jossa otetaan huomioon tasapuolisuus, edustavuus ja ympäristönäkökohdat ja johon syrjäytyneet yhteisöt otetaan mukaan;
39. korostaa, että tutkittujen esimerkkien valossa kalastuksen yhteishoito on järjestelmänä kestävämpi ja mukautuvampi kuin monet muut kalastuksenhoitojärjestelmät ja se on johtanut monissa tapauksissa sosiaalisen yhteenkuuluvuuden ja tasapuolisuuden parantumiseen ja kalakantojen kohenemiseen sekä kannattavuuden lisääntymiseen;
40. korostaa, että yhteishoito mahdollistaa kalastajien ympäristöstään keräämän tietämyksen ja empiirisen tiedon paremman huomioon ottamisen ja että tässä yhteydessä kehittämällä osallistumiseen perustuvaa tutkimusta näitä tietoja ja empiiristä tietämystä on voitava siirtää tutkijoiden työn helpottamiseksi; kannustaa komissiota käynnistämään tarjouskilpailuja, joilla parannetaan tämän empiirisen tiedon sisällyttämistä tieteelliseen työhön kaikilla tasoilla;
41. huomauttaa, että myös unionin tasolla kalastuksenhoidon olisi parannettava komission ja kalastusalan välistä vuoropuhelua esimerkiksi siten, että investoidaan enemmän neuvoo-antaviin toimikuntiin, jotta voidaan hyödyntää parhaalla mahdollisella tavalla niiden unionin tasolla antamia lausuntoja ja tehostaa kalastuksenhoitoa;

42. kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita tasapuolisten toimintaedellytysten luomiseksi EU:n kalastusalalla varmistamaan asianmukaisen tuen kaikille kalastukseen liittyville järjestöille, erityisesti pienimuotoista kalastusta harjoittaville kalastajille, pientuottajajärjestöille ja yhteishoitoprosesseihin osallistuville osuuskunnille;
43. korostaa, että on pantava täysimääräisesti täytäntöön Århusin yleissopimus, joka koskee tiedon saatavuutta, yleisön osallistumista päätöksentekoon sekä oikeussuojan toteutumista ympäristöasioissa; huomauttaa, että tämä yleissopimus luo kansainvälisen velvoitteen ottaa päätöksentekoprosessiin mukaan yhteisöt, joita päätökset koskevat;
44. korostaa, että rannikkolaivastojen tukeminen ja rannikkoalueiden ekosysteemien säilyttäminen kuuluvat YKP:n painopisteisiin; katsoo tässä yhteydessä, että kalastuksenhoidon on oltava mahdollisimman lähellä paikallista tasoa; toteaa, että yhteisestä kalastuspolitiikasta annetun asetuksen (EU) N:o 1380/2013 5 artikla, jolla rajoitetaan vesialueille pääsyä koskevaa periaatetta, ei enää riitä säilyttämään näitä laivastoja; katsoo, että rannikkoalueiden kalastuksenhoidon olisi lähtökohtaisesti perustuttava yhteishoitoon;
 - o
 - o o
45. kehottaa puhemiestä välittämään tämän päätöslauselman neuvostolle ja komissiolle.

PERUSTELUT

Kalastus- ja vesiviljelyalan tilaa maailmassa käsittelevän FAO:n vuoden 2020 raportin¹ mukaan kalavarojen tila koko maailmassa on seuraava: biologisesti kestävällä tasolla olevien kantojen osuus on pienentynyt vuosien 1974 ja 2017 välillä 90 prosentista 65,8 prosenttiin, kun taas biologisesti kestävämmällä tasolla olevien kalalajien osuus on kasvanut erityisesti 70-luvun lopulla ja 80-luvulla vuoden 1974 10 prosentista 34,2 prosenttiin vuonna 2017. Kestävämmällä tasolla olevien kalakantojen osuus oli suurimmillaan vuonna 2017 Välimerellä ja Mustallamerellä (62,5 prosenttia) ja Lounais-Atlantilla (53,3 prosenttia).

Yhteisen kalastuspolitiikan tuloksellisuuden seurannasta vastaava tieteellis-teknis-taloudellinen kalastuskomitea (STECF) viittaa uusimmassa raportissaan kalakantojen paranemiseen Pohjois-Atlantilla ja Välimerellä, vaikka yhteisen kalastuspolitiikan edellyttämää tavoitetta kalakantojen hyvän tilan saavuttamisesta vuoteen 2020 mennessä ei ole saavutettu ja vain 40 ja 17 prosentilla mainituista alueista on kalakanta, jota ei hyödynnetä liikaa ja joka on biologisesti kestävällä tasolla².

FAO:n ja STECF:n esittämien tietojen mukaan perinteisillä kalastuksenhoitojärjestelmillä ei ole saavutettu vaadittua tasapainoa kestävä ja kannattava kalastuksen välillä sen enempää ekosysteemin tasolla kuin sosioekonomisestikaan.

Toisaalta yhteiskunnan kehitys kaikilla aloilla ja tasoilla on parantanut tiedon saatavuutta internetin kautta ja globalisaation seurauksena, mikä vaikuttaa myös eri tiedotusvälineisiin. Tällä hetkellä on havaittavissa suuntaus, että yhteistä tavoitetta tai etua tavoitellaan liittoutumalla keskenään toisaalta samassa roolissa toimivien toimijoiden kesken mutta myös sellaisten toimijoiden kesken, joiden roolit ovat erilaiset mutta toisiaan täydentävät. Tämä edellyttää aikaisempaa osallistavampaa hallintoa, johon osallistuvat sekä hallinto että tiedeyhteisö mutta ennen kaikkea eri yhteiskunnalliset toimijat ja kalastuksen kohdalla myös itse toimiala. Tämä käy ilmi eurooppalaisesta hallintotavasta annetusta valkoisesta kirjasta. Sen mukaan EU:n legitimiys on riippuvainen kansalaisten osallistumisesta.

Kalastuksenhoiton parantaminen riippuu suurelta osin hyvästä tiedonkeruusta ja kerättyjen tietojen perusteellisesta analysoinnista. Tiedot ovat välttämättömiä, jotta voidaan tehdä päätöksiä kalastuksenhoiton parantamiseksi, ja tietoja voidaan saada ainoastaan ottamalla kalastusala tehokkaasti mukaan ja antamalla sen osallistua päätöksentekoon. Yhteishoitoon perustuvat mallit tarjoavat näin ollen paljon enemmän tietoa ja luovat luottamuksen ja kunnioituksen ilmapiirin, joka mahdollistaa huomattavasti nopeamman, sujuvamman ja vaivattomamman päätöksenteon ja reaktiot kuin perinteinen hoitomalli.

Yhteishoito on unionin tasolla ja maailmalla hyväksi todettu kalastuksenhoitojärjestelmä, ja sen onnistumisesta on lukuisia, tässäkin asiakirjassa esitettyjä esimerkkejä. Yhteishoito otetaan kyllä huomioon Euroopan unionin eri toimeenpano- ja hallintoelinten julkaisemissa viimeisimmissä säädöksissä ja asiakirjoissa, mutta sille ei kuitenkaan anneta tarvittavaa

¹ <https://www.fao.org/3/ca9229en/online/ca9229en.html#fig19>

² Tieteellis-teknis-taloudellinen kalastuskomitea (STECF) – Yhteisen kalastuspolitiikan tuloksellisuuden seuranta (STECF-Adhoc-21-01). EUR 28359 EN, Euroopan unionin julkaisutoimisto, Luxemburg, 2021.

lainsäädäntöperustaa, jotta se voitaisiin sisällyttää tehokkaasti ja vaikuttavasti eri jäsenvaltioiden politiikkoihin.

Esittelijä katsoo, että jotta jäsenvaltioiden hallinnot voisivat ottaa käyttöön yhteishoitomalleja, tarvitaan mahdollisimman yleistasoinen lainsäädäntökehys – sellainen, joka on joustava, jonka kriteerit ja mallit voidaan laatia ja mukauttaa eri kalastustoimintojen ja alueiden erityispiirteisiin ja joka mahdollistaa sen, että kalastusala voi tehdä aloitteen tällaisten mallien täytäntöönpanemiseksi, ja motivoi siihen. Sekä toimialan että jäsenvaltioiden hallintojen on voitava käyttää asiaankuuluvia lainsäädännöllisiä, hallinnollisia, taloudellisia ja neuvontaa koskevia välineitä.

Esittelijä katsoo, että tiedeyhteisön välistä yhteydenpitoa ja viestintää sekä biologisten ja sosioekonomisten tietojen vaihtoa on lisättävä siten, että kalastajat ja muut alan työntekijät otetaan mukaan sekä tietojen keruuseen että niiden perusteella tehtyjen arviointien tuloksiin, ja siten, että osallistetaan eri hallinnot, jotka saavat paremman ymmärryksen kalastuksen toiminnasta. Näin voidaan lisätä luottamusta kalastuksenhoitoon osallistuvien sidosryhmien keskuudessa.

Esittelijä kehottaa komissiota tarkistamaan yhteishoitoa koskevaa nykyistä paikallis- ja valtiotason lainsäädäntöä ja hyväksymään yhteiset kriteerit menestyksekkäiksi osoittautuneille eri malleille, jotta voidaan vahvistaa yleiset ja selkeät oikeudelliset vaatimukset, joita sovelletaan sellaisenaan jäsenvaltioissa. Näin voidaan perustaa kalastuksen yhteishoitokomiteoita, joilla varmistetaan kalastukseen osallistuvien eri sidosryhmien edustus ja meriekosysteemien kestävyys kaikille jäsenvaltioille yhteisen EU:n lainsäädännön mukaisesti.

Esittelijä kehottaa komissiota sisällyttämään kalastuksen yhteishoidon nykyisen EMKVR:n ja tulevien kalatalouden tukirahastojen rahoitukseen siten, että tuetaan mahdollisimman paljon niiden käyttöä ja asetetaan etusijalle hankkeet, jotka hyväksytään alhaalta ylöspäin suuntautuvan laajemman osallistumisen mallien pohjalta ja joilla parannetaan suhteita hallintojen, kalastustoimintaan osallistuvien ihmisten ja yhteishoitoelimiin kuuluvissa eri ryhmissä edustettuna olevan koko yhteiskunnan välillä.

Esittelijä pitää olennaisen tärkeänä, että kalastuksenhoidon parantamiseen tähtäävien hankkeiden toteuttamista varten perustettujen kalastuksen yhteishoitoyksiköiden hallintoelimityksissä olisi oltava ainakin kalatalousala, julkishallinto, julkiset ja yksityiset tieteelliset laitokset sekä valtiosta riippumattomat ja kansalaisyhteiskunnan järjestöt, jotka toimivat alueilla, joilla kalastuksenhoitoa harjoitetaan.

Esittelijä pyytää komissiota korostamaan laadittavassa lainsäädännössä, että kullakin alueella näihin hallintoelimiin on tärkeää ottaa mukaan kansalaisyhteiskunnan edustajia. Tämän tarkoituksena on, että tehdyissä päätöksissä otetaan huomioon ympäristö- ja kehitysnäkökohdat, koko yhteiskunta ottaa ne huomioon ja puolustaa niitä ja rakennetaan luottamusta, jotta yhteishoitomalleja soveltavassa kalastuksenhoidossa ei mentäisi kehityksessä taaksepäin.

**TIEDOT HYVÄKSYMISESTÄ
ASIASTA VASTAAVASSA VALIOKUNNASSA**

Hyväksytty (pvä)	28.3.2023
Lopullisen äänestyksen tulos	+: 22 -: 0 0: 1
Members present for the final vote	Clara Aguilera, João Albuquerque, Pietro Bartolo, François-Xavier Bellamy, Isabel Carvalhais, Asger Christensen, Rosa D'Amato, Francisco Guerreiro, Niclas Herbst, Jan Huitema, Ladislav Ilčić, Pierre Karleskind, Predrag Fred Matic, Francisco José Millán Mon, Ana Miranda, João Pimenta Lopes, Caroline Roose, Bert-Jan Ruissen, Peter van Dalen
Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet varajäsenet	Gabriel Mato, Annalisa Tardino, Stéphanie Yon-Courtin, Theodoros Zagorakis

**LOPULLINEN ÄÄNESTYS NIMENHUUTOÄÄNESTYKSENÄ
ASIASTA VASTAAVASSA VALIOKUNNASSA**

22	+
ECR	Ladislav Ilčić, Bert-Jan Ruissen
ID	Annalisa Tardino
PPE	François-Xavier Bellamy, Peter van Dalen, Niclas Herbst, Gabriel Mato, Francisco José Millán Mon, Theodoros Zagorakis
Renew	Asger Christensen, Jan Huitema, Pierre Karleskind, Stéphanie Yon-Courtin
S&D	Clara Aguilera, João Albuquerque, Pietro Bartolo, Isabel Carvalhais, Predrag Fred Matić
Verts/ALE	Rosa D'Amato, Francisco Guerreiro, Ana Miranda, Caroline Roose

0	-

1	0
The Left	João Pimenta Lopes

Symbolien selitys:

+ : puolesta

- : vastaan

0 : tyhjää